

μου ὅ,τι εἶπον. Οὐγος ὁ Λύκος τοὺς ὠδήγει. Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν μὰς διηγήθη μίαν ἐσπέραν, πλησίον τῆς ἐστίας ὁ Κνάσθουρστ.

— Ὁ Κνάσθουρστ ;

— Ὁ καμπούρης... Ἐξέρεις... ὁ ὅποιος μὰς ἀνοιξε τὰς κιγκλίδας... Παράδοξος ἀνθρωπάκος αὐτός, Φρίτζ, αἰώνιως εἶνε σκυμμένος εἰς τὸ βιβλίον.

— Ἄ! ἔχετε καὶ γραμματισμένους εἰς τὸ Νιδέκ ;

— Ναί, τὸν Κνάσθουρστ. Ἄντι νὰ μένη εἰς τὴν τρώγλην του, περνᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν καθορίζων τὴν κόνιν τῶν παλαιῶν περγαμηνῶν τῆς οἰκογενείας. Τρέχει ὡς ποντικὸς ἐπάνω εἰς τὰ ἐρμάρια τῆς βιβλιοθήκης καὶ γνωρίζει τὴν ἱστορίαν μὰς καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Ὄταν δὲ ἀρχίσῃ νὰ διηγήται τὰς φλυαρίας του... τὰς ὀνομάζει χρονικά! χᾶ, χᾶ, χᾶ.

Καὶ ὁ Σπέρβερ, εὐθυμος ὡς ἐκ τῶν γενναίων σπονδῶν, ἤρχισε νὰ γελάῃ ὀμηρικῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ ἴδιος διατί.

— Δοιπόν, Γεδεῶν, ἐξηκολούθησα, ὁ πύργος αὐτὸς λέγεται Οὐγος τοῦ Λύκου ;

— Σοὶ τὸ εἶπον σοὶ φαίνεται παράξενον αὐτό ;

— Ὅχι !

— Ναί, ναί, σ' ἐκπλήττει... τὸ βλέπω... Συλλογίζεσαι κάτι τι. Τί συλλογίζεσαι ;

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πύργου τούτου, τὸ ὅποιον μὲ ἐκπλήττει. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συλλογίζομαι εἶνε πῶς σύ, γέρον κυνηγός, ὅστις ἀπὸ τῆς βρεφικῆς σου ἡλικίας δὲν εἶδες ἢ τὰς φηγοὺς καὶ τῆς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Βαλδχόρν, σύ, ὅστις ἀνέπνευσας πάντοτε τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ Μέλανος Δάσους καὶ ἔζησας πάντοτε τὴν ἀνεξάρτητον ζωὴν τοῦ κυνηγίου καὶ τῶν δασῶν, μὲ ὑποδέχεσαι, μετὰ δέκα ἐξ ἔτη, εἰς τὴν τρώγλην αὐτὴν ἐξ ἐρυθροῦ γρανίτου. Τοῦτο μ' ἐκπλήττει... τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἄναψε τὴν καπνοσύριγγά σου, Σπέρβερ, καὶ διηγήσου μοι τὰ πάντα.

Ὁ γέρον κυνηγὸς ἐξήγαγε τοῦ βυρσίνου θυλακίου τὴν μικρὰν καὶ καπνισμένην καπνοσύριγγά του, τὴν ἐπλήρωσε φλεγματικῶς, ἐπέθεσεν ἀνθρακὰ διὰ τῆς χειρός, καί, εἶπεν :

— Ὁ κόραξ, ὁ γύψ, ὁ ἰεραξ, ἀφοῦ γηράσουν νὰ κυνηγοῦν εἰς τὰς πεδιάδας, τελειώνουν πάντοτε νὰ κτίζουν τὴν φωλιάν των εἰς καμμίαν ὀπὴν βράχου. Ἀγάπησα πάντοτε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἀνεξάρτητον ζωὴν τοῦ δάσου, εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ, παρὰ νὰ διανυκτερεύσω ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸ κλαδί καὶ νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς χιόνος καὶ τοῦ ἀνέμου, προτιμῶ, εἰς τὸ γῆρας μου, νὰ ἐπανέλθω τὴν νύκτα εἰς τὴν τρώγλην μου αὐτήν... νὰ πίνω γεμάτα ποτήρια κρασί... νὰ κοκκαλίζω καμμιά ἀγρία ὀρνιθα καὶ νὰ στεγνώνω τὰ φορέματά μου εἰς τὴν ἐστίαν... Ὁ κόμης τοῦ Νιδέκ ἐκτιμᾷ τὸν γέρο - Σπέρβερ, τὸν ἀρχαῖον

ἰερακὰ, τὸν γνήσιον ἀνθρώπον τῶν δασῶν. Μίαν ἐσπέραν μὲ συνήνησε καὶ μοῦ εἶπε :

« — Φίλεμου, διατί κυνηγᾷς μόνος; ἔλα νὰ κυνηγήσωμεν μαζὶ. Ἐχεις καλὴν μύτη καὶ καλὰ ποδάρια. Καλὰ λοιπόν, κυνήγησε ὅσον θέλεις, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀδειάν μου, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀετὸς τοῦ βουνοῦ, ὀνομάζομαι Νιδέκ. »

Ὁ Σπέρβερ ἐσίγησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα ἐπανελάθεν :

— Ἡ πρότασις μοῦ ἤρесе. Κυνηγῶ πάντοτε ὡς καὶ πρῶτα, καὶ πίνω ἡσυχὰ μὲ κανένα φίλον φίλην ρουδεσχέμῃ ἢ...

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἰσχυρὰ τις ὤθησις ἐσάλεψε τὴν θύραν. Ὁ Σπέρβερ διέκοψε τὴν διήγησίν του ἀπροαζόμενος.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΝΤ. Φ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

[Τέλος]

« Τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ Γαλλικὸν μελόδραμα καὶ εἰς τὸ Ἰταλικόν.

« Ὅφειλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρῃ τις ὀργανισμὸν ἐπιδεικτικώτερον καλοῦ τῆς κήρης ἐκείνης· ἐννοεῖ τὰ πάντα ἄνευ παιδεύσεως, διότι ἡ ἐκπαίδευσις αὐτῆς πολὺ ἀπεῖχε τοῦ νὰ εἶνε τελεία μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου, δὲν ἠπατάτο ὅμως εἰς τίποτε. Οὐδεμίαν διαθέσιν τῆς ψυχῆς τῆς ἐφάνετο κοινή, ἢ εἰκῶν, τὴν ὁποῖαν προετίμα, ἦτο πάντοτε ἔργον μεγάλου ζωγράφου, τὸ κόσμημα, τὸ ὅποιον ἐξέλεγεν, ἦτο καλλιτέχνημα.

« Ὅτε μετεβάζομεν εἰς τὸ θεάτρον, τὴν αὐτὴν συνέβηκεν ἦτο ἀξίον ἰδιαιτέρας μελέτης.

« Ἀπὸ τοῦ πρώτου φθόγγου μέχρι τοῦ τελευταίου ἔμμεν ἀκίνητος, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

« Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς μόνον ἐκινεῖτο καὶ ἡ καρδία τῆς βιαίως ἐπάλλεν.

« Ἐνίοτε δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἢ χεῖρ τῆς ἐζήτει τὴν ἰδικήν μου καὶ τὴν ἐσφιγγε βιαίως.

« Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως ἐπύρεσεν.

« Δὶς ἢ συγκίνησις αὐτῆς ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε ἤκουσε τὴν Νόρμαν καὶ τὴν Φαβορίταν, ὑπέστη δὲ τὴν βράσανον αὐτὴν ἄνευ λυγμῶν.

« Ματαίως προσεπάθουν νὰ τὴν πείσω νὰ ἀπέλθωμεν τοῦ θεάτρον, ὅτε συνήρχετο εἰς ἑαυτήν, ἐρίπτετο ἐπὶ τοῦ προσθίου τοῦ θεωρείου, καὶ συνεταράσσετο ὀλόκληρος ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν τῆς μουσικῆς.

« Λίαν ἐνδιαφερόμενη παρατηρῶν τὴν πρωτότυπον ταύτην φύσιν, ἥτις εἶχεν ἀμεσον σχέσιν πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν ποίη-

σιν· πολλάκις τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα μὲ καθίστων μανιώδη.

« Μετὰ τὸ θέατρον, ἡ Πασιτά, ἐπανερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐλάμβανε τὴν κιθάραν τῆς καὶ διὰ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου μνημονικῶς, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο πεποικισμένη, ἔμελεπεν ἅπαντα τὰ καταπλήξαντα αὐτὴν τεμάχια.

« Ἐπήρχετο καὶ στιγμὴ, καθ' ἣν προσεπάθει νὰ συνεχίσῃ δι' ἑνὸς τῶν τεμαχίων ἐκείνων τὴν μελωδίαν, ἥς ἐζήτει τὸ τέλος· δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ, διήρχετο δὲ τότε ὀλόκληρον τὴν νύκτα κλαίουσα.

« Ἐδίδαξα αὐτῇ τὴν μουσικὴν, ἐλπίζων ὅτι δι' αὐτῆς ἤθελεν ἴσως δυνηθῆ νὰ συμπληρώσῃ τὴν μελωδίαν ἐκείνην· ἔδοκίμασεν· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς καταπληκτικὰς προόδους τῆς εὐρίσκειτο πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀπελπίζετο δὲ οὐδὲν ἐξευρίσκουσα.

« Ἐξηστῆνε ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ· ἀλλ' ὅσον ἡ ἀσθένεια προεχώρει, τοσοῦτον τὸ πνεῦμα τῆς Πασιτᾶς ἐπληροῦτο ἐντυπώσεων.

« Ἠδυνάτουν νὰ σκεφθῶ τι.

« Προσεκάλεσα τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν μουσικῶν συνθετῶν, καὶ ὑπέβαλλα αὐτοῖς πρὸς ἐξέτασιν τὴν ἀρχὴν τῆς μελωδίας ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἐτραγῶδει ἡ Πασιτά, παρακαλέσας αὐτοὺς συγχρόνως νὰ ἀποπερατώσωσιν αὐτήν. Ἐγραψαν πάντες διάφορον τέλος, τὸ ὅποιον ἐξετέλεσαν εἰς ἐπήκουσιν τῆς δυστυχῆς Πασιτᾶς, ἥτις ἐκίνει ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν λέγουσα :

« — Δὲν εἶν' αὐτό...

« Δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον, δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐξήρχετο. Ἐπεσε κληνῆρης, βλέπων δ' ἐγὼ ὅτι τὸ πᾶν διέφευγεν ἀνεπιστρέπτει ἐπέστην ὅτι θ' ἀπέθνησκεν.

« Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Βενιαμίν, ἠθέλησα νὰ παλαίσω ἐτι δι' ἑνὸς φαρμάκου, διὰ μιᾶς τελευταίας ψυχγωγίας.

« Τὸ ἔαρ ἐπανῆλθεν· ἐνοικίασα ἐν τῇ Βαρέννῃ θελκτικὴν οἰκίαν, κειμένην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μάρνου.

« Ὡδήγησα ἐκεῖ τὴν Πασιτά.

« Τῇ παρεχώρησα δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἔβλεπε πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῶν ζωγραφικῶν κήπων, δι' ὧν ὁ Μάρνος ἦτο ἐστολισμένος.

« Καθ' ἐσπέραν ἔμμενον πλησίον τῆς ἑως ὅτου ἀπεκοιμᾶτο, πλὴν πολὺ ἀργά.

« Μίαν ἐσπέραν, μόλις εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἰσῆλθεν αἰφνης ἡ θαλαμηπόλος, ἥτις ἐκοιμᾶτο πλησίον τῆς, τεταραγμένη καὶ λέγουσά μοι νὰ τρέξω ἀμέσως.

« Ἐτρεξά εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Πασιτᾶς.

« Εὗρον αὐτὴν μὲ τὸ ὑποκάμισον, μὲ κόμην λευμένην καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ κεκλιμμένην ἐξω τοῦ παραθύρου.

« — Τί κάμνεις αὐτοῦ ; τῇ εἶπον.

« — Σιωπῇ, μοὶ λέγει, τὴν ἤκουσα.

« Τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχῆς κήρης ἠκτινοβόλει.

« — Τί ἤκουσες ;

«— Τὴν μελωδίαν μου.

«Κ' ἐν ταύτῳ μοι ἐδείκνυε τὴν ἐξοχὴν ἄλλ' ἢ νύξ ἦν σκοτεινὴ καὶ οὐδὲν διέκρινον.

«— Ἀκούσατε, μοι λέγει ἀΐφνης.

«Ἠκροάσθη.

«— Ἀκούετε; μοι λέγει χαμηλοφώνως.

«Πράγματι δὲ ἤκουσα ἄσμα τι, ὅπερ ἐκυμαίνεται ἐν τῷ ἀπέριφῳ καὶ τὸ ὅποσον μετὰ τινος στιγμῆς δὲν ἤκούσθη πλέον. Ἡ σιγὴ ἀπεκατέστη χωρὶς νὰ διακοπῆ πλέον.

«Ἡ Πασιτὰ τότε τρέξασα ἔλαβε τὴν κιθάραν της καὶ ἐπαιξε μέχρι τέλους τὴν μελωδίαν, τῆς ὁποίας μόνον τὸ ἥμισυ μέρος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγνώριζε.

«Εἰς τὸ βλέμμα της διεκρίνετο παράδοξος λάμψις, ἣ δὲ μορφὴ της εἶχε λάβει ἔκφρασιν τινὰ ἀγνωστον αὐτῆ.

«Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ ζωὴ ἐπανήρχετο εἰς τὸ ὑπὸ τῆς θλίψεως ἐξασθενίσαν ἐκείνο σῶμα, καὶ νύχαριστήσα τὸν Θεὸν πιστεύσας ὅτι ἐσώθη.

«Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἔτεινε τὸ οὖς, ἄλλ' οὐδὲν ἤκουεν.

«— Πάτερ μου, ἀγαπητέ μου πάτερ, μοι εἶπεν, ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὴ ἀποθάνω πρὸ τοῦ ἀξιωθῶ τῆς εὐδαιμονίας τὴν ὁποίαν ἐζήτουν. «ὦ! τώρα εἶμαι εὐτυχῆς!

«— Θέλεις, τέκνον μου, τῆ λέγω, νὰ εὗρω ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐτραγῶδει καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω;

«— Ὅχι, πάτερ μου, ἤθελα τὸ ἄσμα καὶ ὄχι τὸν ψάλτην. Πιθανὸν ἐκείνος τὸν ὅποιον ἤκουσα πρὸ ὀλίγου νὰ εἶνε ἀγροῖκος χωρικός, ὅστις θὰ μοι ἠλάττου τὴν ποιητικὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοι ἔκαμε προτιμῶ νὰ φυλάξω αὐτὴν καθαρὰν, μὴ θέλουσα νὰ μάθω τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς μοι τὴν ἐφανερώσῃ.

«Θὰ ἀποθάνω, πάτερ μου, ἄλλ' ἐὰν εἰξεύρατε πόσον εἶμαι εὐτυχῆς δὲν θὰ μὲ ἐλυπεῖσθε.

«Ἔχω ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀνέκφραστον χαρὰν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου βλέπουσι πέραν τοῦ ὀρίζοντος ἡμῶν καὶ νομίζω ὅτι ἀναπνέω πνεῦμα ἀέρος διάφορον τοῦ ἰδικού σας.

«Ὅς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον νὰ συλλέξωμεν ἄνθη.

«Καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸν βραχίονά μου ἡ Πασιτὰ κατέβη τὴν κλίμακα ψιθυρίζουσα τὴν ἤδη συμπληρωθεῖσαν αὐτῆς μελωδίαν.

«Συνέλεξεν ἄνθη παντός εἴδους, ἔκαμε στέφανον καὶ ἀνέβη ἔχουσα πλήρες τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἐσθῆτός της ἐξ αὐτῶν.

«Ὅλην τὴν νύκτα ἐξεφύλλιζεν αὐτὰ μειδιώσα.

«Τὴν ἐπομένην ἡμέραν παρετήρει τὴν φύσιν ἄδουσα· ὅτε δὲ τὸ λυκόφως ἐπέπληθεν, ἐστάθη πρὸ τοῦ πικραθούρου, κρατοῦσα τὴν κιθάραν της, καὶ ἀνέμενε.

«Τὴν παρετήρουν πάντοτε.

«Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν τὴν προτεραιὰν

εἶχεν ἀκούσει τὸ ἄσμα, ἤκούσθη καὶ πάλιν ἡ ἴδια φωνὴ ψάλλουσα.

«Ἡ Πασιτὰ τότε ἤρχισε νὰ ἀκολουθῆ ἄδουσα τὴν φωνὴν ἐκείνην.

«Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς ὅλη περιείχετο εἰς τὸ ἄσμα της.

«Αἱ δύο φωναὶ ἐσίγησαν ταυτόχρονα.

«Ἡ κιθάρᾳ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς Πασιτᾶς καὶ ἐθραύσθη κατὰ γῆς.

«Τὴν ἐπλησίασα.

«Εἶχεν ἀποθάνει ὡς ἄγγελος, ἐὰν οἱ ἄγγελοι ἀποθνήσκουσι, μὲ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη.

«Τὴν μετέφερα εἰς τὴν πλήρη ἀνθέων κλίνην της, τὰ ὁποία ἡ ἴδια εἶχεν ἐκφυλίσει.

«Τὴν ἐπαύριον μεγάλη κίνησις ἐφάνετο ἐν τῇ πολιχνῇ.

«Ἡρώτησα καὶ μοι διηγήθησαν ὅτι νεαρός λεμβούχος δεκαπενταετῆς περίπου, ὅστις διήρχετο ἀνα πάσαν ἐσπέραν τὸν Μάρνον ἄδων, ἐπνίγη καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀνεύρει τὸ πτώμα του.

«Πρᾶγμα παράδοξον, ἣ μορφὴ τοῦ νεαροῦ λεμβούχου ἐμεῖδία!

«— Θὰ ἐπνίγη μονάχος του, ἔλεγον ἡ γειτόνισσαι, ἐπειδὴ ἀπὸ πολλὸν καιρὸ ἦτον μελαγχολικός καὶ εἰς κανένα δὲν ἔλεγε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του.

«Ὁ ἰατρὸς ἐσίγησε καὶ ἀπέμαξε τὸ τελευταῖον δάκρυ, ὅπερ ἡ διήγησις τὸν ἔκαμε νὰ χύσῃ ἀκουσίως του.

«Ἐγραψα τότε εἰς τὸν Πεπέλον ὅτι ἡ Πασιτὰ ἦτο ὑγιής, ὅτι ὠμίλει περὶ αὐτοῦ συχνάκις καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Γρεναδάαν.

«Ἄλλ' ἀπ' ἐτέρου διηγήθη τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς ἕνα τῶν φίλων μου, ἀναχωροῦντα διὰ τὴν Ἰσπανίαν.

«Ἐκ Γρεναδῆς ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φίλος μου:

«Ἐλαβον τὴν περιέργειαν νὰ ἶδω τὸν δυστυχῆ αὐτὸν Πεπέλον· προσεπάθησα νὰ τῷ βεβαιώσω τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, ἄλλ' ἐκεῖνος μοι ἀπήντησεν: «Εὐχαριστήσατε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον αὐτόν, ὅστις προσπαθεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ»· δυστυχῶς ἀκούω μέσα μου μίαν φωνὴν ἣ ὁποία μοῦ λέγει ὅτι εἶνε μάταια ὅλα αὐτὰ! Εὐρίσκομαι ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ὁ φίλος σας μ' ἀφῆκε· ἀλλὰ δὲν περιμένω πλέον καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἐλπίζω νὰ τελειώσουν ὅλα...»

«Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὗρον αὐτόν, ὁ δυστυχῆς νεὸς δὲν δύναται νὰ ζήσῃ πλέον τοῦ μνήος.

«Κατὰ παράκλησίν μου, μοι ὑπέδειξαν τὴν Μανουέλλαν καὶ περιέργως διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ ἐπέφερον εἰς αὐτὴν ἢ εἰδησις τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς της, τῆ λέγω·

«— Ἡ Πασιτὰ ἀπέθανεν.

«— Τὸ ἤξευρα, μοι ἀπήντησεν ἀπαθῶς, ὅτι μόλα ὅσα μοῦ ἔλεγε ὁ γέρων ἐκεῖνος, δὲν θὰ τὴν ἐγγιάτρευε.»

«Ἐκτοτε πολλάκις ἐπανεῖδον τὸν κ. Βενιαμίν· οὐδέποτε δὲ συνητήθημεν χω-

ρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς Πασιτᾶς.

— Ὁ Θεός, μοι ἔλεγε, θέλει ἐνίοτε, ἵνα τὸ πλάσμα του καταλίπη τὰ πάντα, γονεῖς καὶ πατρίδα ἵνα ζητήσῃ τὴν μυστηριώδη ἐκείνην εὐδαιμονίαν, ἣν ὄνειπολεῖ καὶ ἵνα αὐτὴ ἀγνήθῃ διέλθῃ ἐκ τῆς γῆς εἰς τὴν ἀπειρον εὐδαιμονίαν τοῦ οὐρανοῦ.

Εὐδαιμόνετε, οὗς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ὁποίοις δὲν μεσολαβεῖ μετὰ τὴν ἐκπληρώσεως τοῦ ὀνείρου των καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς αἰωνιότητος, ὁλόκληρος βίος ἀτυχημάτων καὶ θλίψεων.

Νικ. Κ. Σ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πᾶσι πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Ἰησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλῆς... Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάπτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) ... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεγράστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διαβολὸν - Σίμων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail... Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès... Δρ. 4,50 (4,70)

«Τὰ Ἑκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιέ - Δε - Μοντεπὲν... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλέσσης—Ὁ Ἄγγελος· Πιτοῦ—Ἡ Κόρη Σαρνύ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρωτοῦ Ὁσκού», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμα (ἅπαντα συνῆλθα)... Δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιέ - Δε - Μοντεπὲν (τόμ. 2)... Δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπὰ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία E. Μαλῶ (τόμοι 2)... Δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχίου Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Η. Κανελλοπούλου... Δρ. 4 (4,40)

«Τὰ Ἐπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone... Δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἴδιον «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβιλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλιου Βέρν... Δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Ουγγώ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2)... Δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
» Σολώμου... » 50 (60)
» Βηλαρᾶ... » 50 (60)